

de kirkelige Forhold som Noget, der kun vedkommer det enkelte Individ, men som Noget, der er Samsunds-Anliggende. Hvis det ærede Medlem vil gjøre sine Anstuelser gjældende og søge at gennemføre dem, saa maa han fremkomme med Forslag om Grundlovsforandring, med Forslag om, at de Paragrapher i Grundloven, navnlig § 3, ligesom ogsaa den Paragraph, der indeholder, at Kongen skal bekjende sig til den evangelisk-lutheriske Religion, opheves. Det ærede Medlem gjorde sig forresten skyldigt i en mærkværdig Modsigelse, idet han først erklærede, at Ministeren ikke kunde gaae ind paa Forslaget, saalænge han hylbede den Anstuelse, at den danske Folkekirke var en Green af den almindelige Kirke, og kort derefter sagde, at han dog vilde raade ham til at gaae ind derpaa, da ellers let Noget vilde sige: Hvad skulle vi med Præster? Denne Opfordring er en Modsigelse, naar det ærede Medlem selv erklærer, at Ministeren ikke kan gaae ind derpaa. Jeg vil tillade mig, forinden jeg gaaer over til at udtale mig om det Forslag, som er kommet fra min ærede Nabo, først at gjøre to Bemærkninger fra selve Lovforslagets Standpunkt. Det forekommer mig, at naar det ærede Medlem opstiller en saa udvidet Valgret, at enhver myndig Mand skal have Ret til at vælge sin Præst, gjør han en blodig Uret imod Qvindeskønnet. Jeg seer ikke mindste Grund, hvorfor Qvinder skulle udelukkes fra at deeltage i Valget af Præster. Det er dog et Anliggende, som angaaer dem ligesaa vel som Mændene; og naar man gaaer ud fra den Betragtning, at det er en naturlig Ret for Enhver, at søge at faae den valgt til sin Præst, der bedst tilfredsstiller hans religiøse Trang, saa maa dette gjælde ligesaa fuldt om Qvinder som om Mænd. Derfor er det ærede Medlem ikke consequent i Gjennemførelsen af sit Forslag. Den anden Bemærkning er allerede tidligere gjort gjældende af et andet æret Medlem, og jeg skal derfor ikke komme tilbage dertil. Det er nemlig den Mangel, at der i Lovforslaget slet ikke indeholdes Noget om, hvorledes Menigheden egentlig skal faae ret Velighed til at kjende de Mænd, mellem hvilke den skal vælge. Der er paa viist det Upraktiske i at fremlægge for Me-

nigheden en Samling af 30—40 Ansøgninger, som den skal læse igennem, og derefter bestemme sig. Det vil da i Virkeligheden føre til, at det bliver enkelte Mænd, der bestemme Valget. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) udtalte sig med megen Varme for Menighedens Ret til at deeltage i Valget. Han gjorde opmærksom paa, at Kjilden til dette Forslag ikke var at søge i politiske Hensyn, men var at søge i den berettigede Trang, der var for Menigheden til at kunne erholde den Mand, som bedst kunde tilfredsstille dens religiøse Trang. Det forekommer mig, at det ærede Medlem derved saa stærkt betone de Individernes Ret, at han oversaae den Ret, som Samsundet efter vor Folkekirkens Ordning maa have, den Ret og Pligt, det har til at drage Omhu for, at Evangeliet overalt rettelig forkyndes, selv der, hvor der ikke føles nogen Trang dertil; senere hen i Slutningen af sit Foredrag kom han vistnok til at hævde denne Side; men det forekom mig, at det ikke stemmede med Begyndelsen af hans Foredrag. Der udtalte han sig saa stærkt for, at de Mænd, som have en alvorlig religiøs Overbevisning, ogsaa maae have Ret til at faae en Præst efter deres Hjerte, at det forekom mig, at han maatte komme til det samme Resultat, som min ærede Nabo er kommen til. Der er noget for Følelsen Tiltalende i den Anstuelse, at en Samling af alvorlige Mænd, for hvem Religionen er en Alvorssag, ogsaa faaer Ret til at vælge den Mand, der skal være deres Sjælesørger; men ere Menighederne virkelig saaledes? Bestaaer de virkelig kun af saadanne Folk, for hvem denne Sag er et alvorligt Anliggende? Dette er vistnok langt fra Tilfældet. Menighederne ere ikke et Samsund af Troende. De ere ofte i religiøs Henseende en meget broget Blanding, et Samsund af døde og levende Christne, af Kolde og Varme, og vil man virkelig troe, at saadanne Menigheder kunne antages at ville gjøre et heldigt Valg? Vil man virkelig troe, at de Menigheder, som enten fuldstændig ere døde, eller hvor den største Deel af Medlemmerne er ligegyldig overfor Religionen, skulle være interesserede i at vælge til Præst netop en saadan Mand, som de trænge til? Ja, hvis det i den aandelige Verden